

**Skarga wniesiona dnia 15 lipca 2004 r. przez easyJet
Airline Company Limited przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich**

(Sprawa T-300/04)

(2004/C 262/74)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 15 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez easyJet Airline Company Limited, z siedzibą w Luton, Wielka Brytania, reprezentowaną przez J. Cooka i L. Mills, Solicitors.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r., dotyczącej postępowania wszczętego na podstawie art. 81 TWE (Sprawa COMP/38.284/D2 Societ  Air France/Alitalia Linee Aeree Italiane S.p.A);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja stwierdziła, iż artykuł 81 ustę1 TWE nie znajduje zastosowania do porozumienia o współpracy pomiędzy przewoźnikami lotniczymi Air France i Alitalia w okresie od 12 listopada 2001 r. do 11 listopada 2007 r., pod warunkiem dostosowania się do zobowiązań zawartych w załączniku tejże decyzji.

Skarżąca, która sama jest przewoźnikiem lotniczym, domaga się stwierdzenia nieważności tejże decyzji. Podnosi ona, iż porozumienie o współpracy stanowi połączenie działalności stron, które go zawarły, na trasach pomiędzy Francją i Włochami, i jako takie powinno zostać ocenione według rozporządzenia Rady nr 4064/89⁽¹⁾. Następnie podnosi, iż Komisja niepoprawnie zdefiniowała rynek relevantny, przez to, że nie wzięła pod uwagę, iż obie strony porozumienia są sprzedawcami usług lotniskowych i błędnie przyjęła, iż oba lotniska paryskie są równorzędne, oraz że przewoźnicy oferujący niskie koszty przewozu na odcinku Francja-Włochy nie stanowią atrakcyjnej alternatywy dla pasażerów, którym zależy na czasie podróży.

Skarżąca uważa ponadto, iż Komisja niewłaściwie zastosowała artykuł 81 ustę1 WE, dokonując niepoprawnego oszacowania istnienia potencjalnej konkurencji pomiędzy stronami porozumienia, poprzez brak dokładnego zbadania czy porozumienie nie spełnia czterech warunków wymienionych w paragrafie trzecim tegoż przepisu i opierając swoje wnioski na oczywistych błędach prawnych i w dokonanych ocenach. Odnosnie do zobowiązań stanowiących załącznik do decyzji, Skarżąca utrzymuje, iż Komisja nie dokonała odpowiedniej oceny ich skuteczności, a także nie zbadała, czy są one wystarczające dla przywrócenia konkurencji. Na koniec podnosi, iż zaskarżona decyzja nie zawiera stosownego uzasadnienia, jako

że Komisja nie rozważyła posiadania przez strony pozycji dominującej na jakimkolwiek rynku, a także możliwości zastosowania artykułu 82 WE do łączącego ich porozumienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw.

**Skarga wniesiona dnia 28 lipca 2004 r. przez Clearstream
Banking Aktiengesellschaft i Clearstream International
societ  anonyme Luxembourg przeciwko Komisji
Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-301/04)

(2004/C 262/75)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 28 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Clearstream Banking Aktiengesellschaft z siedzibą we Frankfurcie nad Menem i Clearstream International societ  anonyme Luxembourg z siedzibą w Luksemburgu, reprezentowane przez Horst Satzky i Bernhard M. Maasen, adwokatów.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 czerwca 2004 r. skierowanej do skarżących w sprawie COMP/38.096 dotyczącej (i) stwierdzenia nadużywania pozycji dominującej na rynku i (ii) zobowiązania do zaniechania naruszenia
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja zarzuca skarżącym naruszenie art. 82 WE. Zdaniem Komisji skarżące nadużyły pozycji dominującej na rynku poprzez rzekome odmawianie, przez okres prawie dwóch lat, świadczenia na rzecz Euroclear Bank S.A. („EB”) tak zwanych pierwotnych usług clearingu i rozliczeń w zakresie niemieckich akcji imiennych oraz poprzez cenowe dyskryminowanie EB przy świadczeniu pierwotnych usług clearingu i rozliczeń przez okres pięciu lat.

Skarżące kwestionują ten zarzut i wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji. Główny zarzut skarżących skierowany jest przeciwko przyjęciu przez Komisję, że skarżąca Clearstream Banking AG („CB”) posiada na przedmiotowym rynku pozycję dominującą.